

SCHADUWGOUD

*“Wie naar buiten kijkt droomt,
wie naar binnen kijkt ontwaakt.”*
C. G. Jung

Ingeborg Beuzel

©2026 Ingeborg beuzel
DTP: Buro van Amstel

1e druk april 2026

ISBN 978-94-65267777
NUR: 320

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Ingeborg Beuzel.

www.ingeborgbeuzel.nl

Inhoudsopgave

Voorwoord

DEEL 1: VUUR | MAROKKO

1. Het Ontwaken
2. De Stad van Vuur
3. De Ring en de Ontmoeting
4. De Grote Droom
5. De Weg van de Ziel
6. De Woestijnleermeesters
7. De Hereniging
8. De Pauze
9. De Droom van de Steen

DEEL 2: AARDE | JORDANIË

10. Het Land van Steen
11. De Wond in de Aarde
12. De Tempel van Zon en Maan
13. Het Heilige Huwelijk
14. De Oogst

DEEL 3: WATER | AUSTRALIË

15. De Ontmoeting
16. De Spiegel van de Oceaan
17. De Boerderij en de Goeroe
18. De Koningin op haar Troon
19. Het Snoeien
20. De Valse Profeet
21. De Spiegel van de Zus
22. De Schaduw van de Rots
23. Het Harnas en de Minnares
24. De Aarde en de Belofte

DEEL 4: LUCHT & ETHER | ZWITSERLAND

25. De Race tegen de Vlokken
26. Thuis in de Storm
27. Witte Lessen
28. De Droom van het Kind

Epiloog: De Cirkel Rond

VOORWOORD

Lieve lezer,

Er is een vraag die we onszelf zelden durven te stellen, omdat het antwoord de grond onder onze voeten kan doen schudden: *Wie ben ik, als ik stop met worden wie ik dacht te moeten zijn?*

Jarenlang leefde ik, net als velen, in de veilige illusie van controle. Ik was de harde werker, de loyale partner en de vrouw die haar zaakjes op orde had. Ik droeg een harnas dat glom van perfectie, maar dat vanbinnen steeds krappere ging zitten. Ik dacht dat het me beschermde, maar in werkelijkheid hield het mijn eigen bezieling buiten de deur. Ik was succesvol, maar ik was niet vrij. Pas toen ik de moed vond om de barsten in mijn eigen masker te onderzoeken, ontdekte ik dat ik mezelf ergens onderweg kwijtgeraakt was.

In mijn praktijk als Jungian Analyst zie ik dagelijks dat ik hierin niet alleen ben. Wij mensen zijn meesters in het bouwen van muren en het splitsen van onze ziel. Alles wat niet past in het plaatje van de aangepaste versie, zoals onze rauwe kracht, onze heilige woede of onze diepste tederheid, stoppen we weg in de schaduw. We noemen het donker of gevaarlijk en we vergrendelen de deur van de kelder, bang dat we niet geliefd zullen worden als we ons ware gezicht tonen. Maar het onbewuste laat zich niet opsluiten.

Ze spreekt tot ons in vele vormen, maar nergens zo ongecensureerd als in de taal van de droom. Precies daar ligt het schaduwgoud verborgen.

Dit boek is mijn antwoord op die angst. Het is een verhaal over de reis die we allemaal vroeg of laat moeten maken. De reis van het hoofd naar het hart, van de aanpassing naar de authenticiteit. De weg van Selene voert je door de zinderende soeks van Marrakech, de tijdloze stilte van de kloven in Petra en over de meedogenloze spiegel van de oceaan. Maar haar werkelijke transformatie vindt plaats in de grenzeloze architectuur van de nacht.

Daar ontmoet ze haar gids. Geen abstracte theorie uit een boek, maar de man die de landkaarten van onze psyche tekende: Carl Gustav Jung. Hij verschijnt aan haar in haar dromen als een levende aanwezigheid. Hij is de mentor die haar opwacht op de drempel van haar innerlijke kelder. Hij leert haar dat de vijanden die ze vreest, in werkelijkheid archetypische krachten zijn die smachten naar erkenning. Geen monsters om te verslaan, maar delen van haar eigen wezen die tot leven willen komen.

Ik heb dit verhaal geschreven voor jou. Misschien herken je de onrust van Selene en de neiging om te vechten, te vluchten of te bevriezen. Mijn hoop is dat dit boek fungeert als een spiegel waarin je de moed vindt om je eigen innerlijke landschap te verkennen. Wees niet bang voor wat je daar aantreft. Het donker is niet leeg; het is de plek waar je goud ligt te wachten.

Dit is een uitnodiging om wakker te worden.

Ingeborg Beuzel *Jungian Analyst*

DEEL 1: VUUR | MAROKKO

1. HET ONTWAKEN

Het begon niet met een donderslag, maar met de stilte. Een stilte die plotseling niet meer klopte. Selene zat op de bank, haar knokkels wit rondom een mok thee die al uren koud was. In de hoek van de kamer tikte de klok, een ritme dat jarenlang geruststellend was geweest, maar nu klonk als een aftelsom. Tik. Tik. Tik. Je tijd is op. Ze liet haar blik door de kamer gaan. De planken met zorgvuldig gesorteerde boeken, de kristallen die precies in het midden van de salontafel lagen, de planten die zich braaf naar het licht strekten. Het was een prachtig decor. Een perfect leven. Iedereen zou hiervoor tekenen. En het voelde alsof ze stikte. Met een ruk stond ze op. De koude thee klotste over de rand van de mok en liet een donkere vlek achter op het lichte tapijt. Ze keek ernaar, maar voelde geen enkele neiging om een doekje te pakken. Laat maar zitten. De vlek was het enige echte in deze perfecte ruimte. De onrust die al weken onder haar huid kroop als mieren, was vannacht veranderd in iets anders. Iets dwingends. Het was geen fluistering meer, het was een schreeuw. Ze liep naar het schilderij aan de muur. Een paard in volle galop. Vroeger gaf het haar een gevoel van vrijheid. Nu leek het dier haar aan te kijken met opengesperde ogen, de neusgaten wijd, alsof het in paniek was. Alsof het besepte dat het gevangen zat in een lijst waar het nooit uit zou breken. Selene legde haar hand plat tegen de muur naast het schilderij. Het stucwerk voelde koel. “Dit is mijn huis niet meer,” zei ze hardop. Haar stem klonk vreemd in de stille kamer.

Rauw. Definitief. De woorden hingen in de lucht en ze wist dat ze ze niet meer terug kon nemen. Schuilen was niet meer genoeg. Overleven was niet meer genoeg. Ze liep naar de lamp in de hoek en draaide de schakelaar om. Duisternis vulde de kamer, maar de onrust in haar borst gaf licht. “Oké,” fluisterde ze in het donker. “Oké.”

Er was geen overgang. Het ene moment was er het donker van haar kamer, het volgende moment stond ze op een vlakke die zo wijd was dat het pijn deed aan haar ogen. De lucht was niet blauw, maar violet, zwaar en statisch. Voor haar stond een paard. Geen glanzend sprookjesdier, maar een beest van spieren en stoom. De flanken trilden. Het dier keek haar niet aan met begrip, maar met een dwingende urgentie. Het snoof, stampte met een hoef in de droge aarde en draaide zich toen om. Het begon te rennen.

Selene wilde blijven staan, maar haar voeten gehoorzaamden niet. Ze werd meegezogen, niet door het paard, maar door de leegte die het achterliet. De grond onder haar begon te scheuren. Een diep, rommelend geluid dat uit de buik van de aarde leek te komen. “Nu,” fluisterde de wind. Of was het haar eigen bloed dat door haar oren raasde? “Nu.”

Ze schrok wakker met een hap naar adem, alsof ze net boven water kwam. Haar hart bonkte tegen haar ribbenkast. Haar lakens waren klam. De kamer was stil, maar de echo van de stampende hoeven hing nog in de lucht. Dit was geen droom. Dit was een oproep. Ze stond op, liep naar het raam en duwde het open. De nachtlucht was koud, maar ze voelde het niet. De beslissing was niet gemaakt in haar hoofd, maar in die vlakke. Er was geen weg meer terug naar het veilige midden.

De telefoon ging drie keer over voordat Nova opnam. “Selene? Het is zeven uur ‘s ochtends. Is er brand?” “Ik ga weg.” Aan de andere kant bleef het stil. Selene hoorde het ritselen van lakens,

het zachte ademen van haar zus die wakker probeerde te worden. “Weg? Als in: vakantie?” “Nee. Weg als in: ik weet niet wanneer ik terugkom.” Nova zuchtte, een geluid dat ergens tussen irritatie en bezorgdheid in lag. “Oké. Ik kom eraan.”

Een uur later zat Nova aan de keukentafel. Ze had geen make-up op en haar jas nog aan, alsof ze klaar was om weer weg te rennen als het te gek werd. Ze keek naar de half ingepakte koffer in de gang, naar de stapel boeken die Selene had klaargelegd, en toen naar Selene zelf. “Dus,” zei Nova, haar vingers trommelend op het tafelblad. “Dit is het. De Grote Vlucht.” “Geen vlucht,” zei Selene, terwijl ze koffie inschonk. Haar hand trilde niet. “Een vertrek.” “Wat is het verschil?” Nova’s stem was scherp. “Je hebt een goed leven hier, Selene. Een baan, dit huis, wij. En je gooit het over de balk omdat je... wat? Een droom had over een paard?” Selene zette de koffie neer. “Omdat ik hier langzaam doodga, Noov. Zie je dat dan niet? Ik doe alles wat er van me verwacht wordt. Ik kleur keurig binnen de lijntjes die papa heeft getrokken, die de wereld heeft getrokken. Maar ik ben op. Er zit niets meer in me.” Nova keek haar aan. De scherpste verdween langzaam uit haar ogen en maakte plaats voor iets anders. Angst. “En wat als je daar ook niets vindt?” vroeg ze zacht. “Wat als je naar de andere kant van de wereld gaat en je voelt je nog steeds zo?” “Dan weet ik dat tenminste,” zei Selene. “Dan is het mijn eigen leegte, niet die van dit huis.”

Nova stond op en liep naar het raam. Ze bleef even staan, haar rug naar Selene toe. “Ik ga je missen,” zei ze tegen het glas. “En ik ben bang voor je. Dat weet je toch?” “Ik ben ook bang,” gaf Selene toe. Ze liep naar haar zus toe en legde een hand op haar schouder. “Maar blijven is enger.” Nova draaide zich om. Er stonden tranen in haar ogen, maar ze veegde ze ruw weg. “Oké dan. Ik pas op het huis. Maar als je planten doodgaan, is het jouw schuld.” Selene lachte, een bevrijdend geluid. “Deal.”

Toen de deur achter Nova in het slot viel, bleef de stilte achter. Maar Selene gunde zichzelf geen tijd om te twijfelen; ze had nog twee bezoeken af te leggen.

Een uur later zat ze bij haar moeder aan de keukentafel. De ruimte rook licht naar tijm en afwasmiddel. Haar moeder schonk thee uit een grote glazen pot waar een labeltje van Dr. Vogel aan bungelde. Naast de pot stonden drie supplementenpotjes opgesteld, alsof ze al dagen klaarstonden voor gebruik. “Ik heb je wat extra Echinaforce meegegeven,” zei haar moeder terwijl ze de dop stevig dichtdraaide. “En die vitamine D. Want daar ben je vast weer mee gestopt.” Selene glimlachte. “Je kent me.” “En magnesium. Zeker als je daar warm weer krijgt, moet je dat aanvullen. En als je niet goed slaapt, heb je de Passiflora tabletjes nog, hè? In dat bruine potje.” Ze knikte gedwee. “Zit allemaal in mijn tas.”

Haar moeder keek haar van opzij aan, alsof ze probeerde iets te peilen. “En... je weet zeker dat je dit nu moet doen?” “Ja.” Ze legde haar handen om haar kopje. “Ik voel het in alles. Dit is het moment.” Haar moeder zuchtte en haalde haar schouders een beetje op. “Ik snap het niet helemaal, maar goed... je bent volwassen. En je bent koppig als je iets besloten hebt. Dat had je vroeger ook al.” Ze zei het zonder verwijt, bijna met iets van trots.

Er viel een korte stilte, waarin alleen het zachte tikken van de klok hoorbaar was. “Wat als je daar ziek wordt?” Selene lachte. “Dan bel ik jou. Of ik neem iets uit je reisapothek.” Haar moeder schoof een plastic zakje naar haar toe. “Hier, wat extra probiotica. Voor je darmen. En een buisje tegen insectenbeten. Want je weet maar nooit.” Selene keek haar moeder aan, die haar blik ontweek en zich bezighield met het sluiten van het theeblik. “Vind je het spannend?” vroeg ze zacht. “Tuurlijk.” Haar moeder pakte haar eigen thee erbij en blies voorzichtig. “Ik zou gek zijn als ik dat niet vond. Maar ik weet ook dat jij geen type bent om thuis te

blijven wachten tot het leven gebeurt.”

Ze namen een paar slokken in stilte. “Je vader gaat het lastig vinden, dat weet je,” zei haar moeder toen. “Ik weet het.” “En je weet hoe hij reageert. Hij zal zich zorgen maken, maar hij uit dat op zijn eigen... ingewikkelde manier.” Selene zuchtte. “Ik ben erop voorbereid.” Haar moeder knikte langzaam. “Zorg gewoon goed voor jezelf. Eet regelmatig. Rust uit. Blijf niet te lang in de zon. En laat af en toe wat van je horen, ja?” Selene legde haar hand even op die van haar moeder. “Dank je.” Haar moeder trok haar hand niet weg, maar bleef stil. “Je weet hoe ik ben. Ik ben niet zo van dat hele emotionele gedoe.” “Ik weet het, mam. Maar ik voel het wel.” Ze keken elkaar even aan en knuffelden. Een zeldzaam moment van wederzijds begrip. “Ga dan maar,” zei haar moeder zacht. “En doe voorzichtig, alsjeblieft.”

Het huis van haar vader rook naar sigarettenrook, koffie en stilstaande tijd. Het was een geur die vroeger veiligheid betekende, maar nu op haar longen drukte. Hij zat in zijn vaste stoel, de krant als een schild voor zijn gezicht. Toen Selene binnenkwam, liet hij het papier zakken. Zijn blik was niet onvriendelijk, maar wel kritisch. De blik van een man die gewend was dat de wereld zich naar zijn regels voegde. “Koffie?” vroeg hij, zonder op te staan. “Nee, dank je, pap. Ik kom je iets vertellen.” Ze ging op het puntje van de bank zitten. Haar handen waren klam. Dit was de echte drempel. Nova was makkelijk geweest; Nova was een bondgenoot. Haar vader was de wet. “Ik ga weg,” zei ze. “Morgen.” Hij pakte een sigaret en stak hem aan. De rook kringelde omhoog, grijs en verstikkend. “Weg? Een weekendje Ardennen?” “Nee. Ik ga op reis. Lang. Ik neem onbetaald verlof. Vier maanden, misschien langer.”

De sigaret bleef halverwege zijn mond hangen. “Wát?” “Ik stap eruit, pap. Ik leg mijn werk neer. En Nova komt in mijn huis

wonen.”

Hij legde de krant weg, vouwde hem dubbel met een harde, rit-selende beweging. “Ben je helemaal belazerd? Je hebt net een vast contract. Er zit een promotie aan te komen, dat zei je vorige week nog. Je bent achtentwintig, Selene, geen achttien die net van school komt.” “Ik weet hoe oud ik ben. En ik weet dat die promotie me niet gelukkig gaat maken.” “Gelukkig,” snoof hij minachtend. “Dit is weer zo’n bevestiging. Net als die cursus fotografie. Of dat plan om Spaans te leren. Je maakt nooit iets af. Je vlucht zodra het serieus wordt. Zodra er echt iets van je verwacht wordt, knijp je ertussenuit.”

De woorden raakten haar als kleine steentjes. Je maakt nooit iets af. Het was de zin die ze haar hele leven had gehoord. De mantra van haar onzekerheid. Vroeger zou ze nu zijn gekrompen. Ze zou zich hebben verdedigd, hebben gepleit voor zijn goedkeuring. Maar vandaag voelde ze iets anders. Een koude helderheid. “Dit is geen vlucht,” zei ze rustig. “Dit is voor het eerst dat ik kies.” “Kiezen?” Hij lachte schamper. “Je kiest voor een gat in je CV. Voor stilstand. En wie mag de scherven opruimen als je straks blut terugkomt en je positie vergeven is? Ik zeker?”

Selene stond op. Haar benen trilden niet. “Niemand hoeft mij op te ruimen. Ik heb spaargeld, pap. Ik kom niet om geld vragen. Ik kwam alleen gedag zeggen.”

Hij keek haar aan, zijn ogen als spleetjes, vernauwd door de rook. Hij wachtte op de barst. Op het moment dat ze zou inbinden en zou vragen: Vind je het wel een goed idee? Ze gaf hem dat moment niet. “Ik ga,” zei ze. Ze liep naar zijn stoel. Hij keek stug voor zich uit, zijn kaken op elkaar geklemd, de rookwolk als een muur om hem heen. Ze boog zich voorover en sloeg haar armen om zijn schouders. Hij voelde vertrouwd. Zijn trui prikte tegen haar wang. Hij verstijfde even. Hij sloeg zijn armen niet om haar heen, hield zijn sigaret krampachtig weg van haar haren, maar hij

duwde haar ook niet weg. Hij tolereerde haar liefde, zonder die te kunnen beantwoorden.

“Ik hou van je,” fluisterde ze in zijn oor. “Ook als je het er niet mee eens bent.” Ze voelde hem slikken, een kleine beweging in zijn keel, maar hij zei niets. Geen ‘ik ook’, geen ‘doe voorzichtig’. Alleen de stilte van zijn oordeel. Ze liet hem los, streek even over zijn hand die op de leuning rustte, en liep naar de deur. Buiten zoog ze haar longen vol met de koude buitenlucht. Er rolde een traan over haar wang, heet en snel. Het deed pijn, die eenzijdige omhelzing. Maar terwijl ze naar haar fiets liep, wist ze dat het goed was. Ze had niet gewacht tot hij haar losliet. Zij had hem losgelaten, met liefde.

Diezelfde avond zaten ze met z’n vieren in het vertrouwde hoekje van hun stamcafé. De stoelen een tikje versleten, de wijn net iets te duur, de kaarsjes al half opgebrand. Maar het voelde veilig. Bekend. Zoals het altijd was. “Dus,” zei Emma, terwijl ze haar glas hief, “je gaat gewoon. Weg. Zomaar. Zonder route. Zonder plan.” “Zonder kerel,” voegde Floor droog toe. “Dat is het echte nieuws.” “Zonder werk ook nog,” zei Noor met opgetrokken wenkbrauwen. “En zonder retourticket. Jezus, Selene. Je doet het gewoon écht.”

Selene lachte. “Ik geloof dat jullie het spannender vinden dan ik.” Emma draaide haar glas tussen haar vingers. “Nee. We vinden het gewoon bizar. En moedig. En ergens ook jaloersmakend.” “Ja,” zei Floor. “Al zou ik het dus nóóit durven. Ik krijg al stress als m’n weekend niet is ingepland.” “En jij gaat gewoon de wereld in alsof het een zondagmiddagwandeling is,” zei Noor.

Ze keken haar aan, alle drie op hun eigen manier. “Wat is er eigenlijk gebeurd?” vroeg Emma dan iets zachter. “Waarom nu?” Selene liet haar blik even over het groepje glijden. “Omdat ik

voel dat ik moet. Omdat als ik het nu niet doe... ik het misschien nooit meer doe. En dan blijf ik gewoon hier, in een leven dat wel klopt op papier, maar niet vanbinnen.”

Even was het stil. “Jij gaat altijd je eigen weg, hè?” zei Floor, met een mengeling van bewondering en een vleugje frustratie. “En dan ineens is het besloten. Pats. Vertrek. Alsof je uit het niets verdwijnt.” Selene glimlachte. “Dat is niet helemaal waar. Er zit maanden voelen aan vast. Twijfel. En dan ineens valt het kwartje.”

Noor keek haar schuin aan. “Weet je zeker dat je niet gewoon op zoek gaat naar een mysterieuze vreemdeling daar?” Emma stak haar hand op. “Ja, ik voorspel een man met donkere ogen en een geheimzinnig verleden.” “Of een geblokte backpacker met gitaar,” grapte Floor. “Misschien wel allebei,” grijnsde Selene. “Maar eerlijk? Ik heb meer het gevoel dat ik mezelf daar ga vinden.”

Ze namen een slok. De sfeer veranderde. Zachter. Eerlijker. “Wat moeten we zonder jou?” vroeg Emma, plotseling serieus. “Wie gaat er straks altijd vragen hoe het écht met ons gaat?” “Wie gaat er thee zetten als we hier blijven hangen?” zei Noor. “Of die stomme kaarten uit de la halen?” “Wie haalt ons uit ons hoofd als we weer in kringetjes denken?” zei Floor zacht.

Selene keek naar hen. Haar hart zwol van dankbaarheid en melancholie. “Misschien...,” zei ze voorzichtig, “misschien zijn jullie wel een deel van die reis. Gewoon hier. In mij.” Ze zeiden niets, maar hun blikken zeiden genoeg. Even later stonden ze buiten, in de kou. Er werd gegript, omhelsd, geroepen dat ze foto’s moest sturen. Maar als ze elkaar echt omhelsden, was het stil. Een hand op haar rug, een traan op een wang, een fluistering in haar oor: “Ga. En kom ooit weer terug.”

De volgende ochtend was de lucht helder, alsof de wereld wist dat

er iets belangrijks gebeurde. Het laatste wat ze moest doen, was het moeilijkste. Niet omdat ze twijfelde, maar omdat het de definitieve streep zette onder haar oude leven. Ze stond in de gang, haar telefoon in haar hand. Ze haalde diep adem en toetste het nummer in van Robert, de commercieel directeur. “Met Robert.” Zijn stem klonk gehaast, op de achtergrond hoorde ze het rumoer van de kantoortuin. Het geluid van haar eigen wereld, tot gisteren. “Hoi Robert, met Selene.” “Ha Selene! Zeg, over die presentatie voor Q3, ik zag in de mail dat je...” “Robert,” onderbrak ze hem rustig. “Ik bel niet voor Q3. Ik bel om te zeggen dat alles is overgedragen.”

Het werd even stil aan de andere kant. “Overgedragen? Hoe bedoel je?” “Zoals ik in mijn mail heb uitgelegd,” zei Selene. Ze voelde de Ridder in haar rug recht worden. Zakelijk. Correct. “Ik neem mijn stuwmeer aan vrije dagen op, aangevuld met onbetaald verlof. De komende vier maanden ben ik er niet. De marketingplannen liggen bij Sanne, de budgetten zijn goedgekeurd.” Robert zuchtte diep. “Vier maanden, Selene. Dat is een eeuwigheid in onze branche. Weet je zeker dat dit verstandig is voor je carrière? Er komt een promotie aan, dat weet je.” Vroeger zou die opmerking haar maag hebben doen samenkrimpen. Promotie. Erkenning. Niet onmisbaar zijn. Nu keek ze naar haar koffer in de gang. “Ik weet het,” zei ze. “Maar ik moet dit doen. Als ik nu niet ga opladen, heb je straks helemaal niets meer aan me.” “Is het een burn-out?” vroeg hij direct, op de toon van een manager die een risico analyseert. “Nee,” zei Selene. “Het is een time-out. Juist om dat te voorkomen.”

Er volgde een lange stilte. Robert wist dat hij geen keus had; ze had recht op die dagen. “Oké dan,” zei hij stroef. “Vier maanden. Geen dag langer. En houd je mail in de gaten voor noodgevallen.” “Geen mail, Robert,” zei ze beslist. “Ik ben offline.” Voordat hij kon protesteren, wenste ze hem succes en drukte ze op de rode

knop. Het was gedaan. Ze was geen Marketing Manager meer. Ze was reiziger.

Selene trok haar jas aan, pakte haar tas en liep naar de voordeur. Ze legde haar hand nog één keer op de deurpost. Het hout voelde koel en vertrouwd. Dit huis had haar jarenlang geborgen, een plek gegeven om te schuilen na lange werkdagen. Maar schuilen was niet meer genoeg. Ze sloot haar ogen en ademde diep in. Ze voelde de koude lucht haar longen vullen. Het was de stilte voor het onbekende. Toen ze de deur achter zich dichttrok, viel het slot met een definitieve klik in het slot. Haar voeten raakten de stoeptegels, haar pas versnelde. De stad om haar heen ontwaakte; de tram in de verte, een fietser die voorbijkwam. Maar ze hoorde het amper. Alles in haar bewoog vooruit. Het was geen beslissing meer. Geen gedachte. Alleen een beweging. Een overgave aan iets dat altijd al haar bestemming was geweest. Ze keek niet achterom toen ze de straat uit stapte. De reis was begonnen.

...